

KRISTÝNA PÝCHOVÁ

Mína a zamčený mrak

DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY ŠVESTKY

Mína a zamčený mrak

DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY ŠVESTKY

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Kristýna Pýchová, 2026

Cover and illustrations © Kristýna Pýchová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7304-6 (pdf)

KRISTÝNA PÝCHOVÁ

Mína a zamčený mrak

DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY ŠVESTKY

Hynečkovi, Jáchymkovi a Lenušce
Příběhy o vás jsou mou věčnou inspirací

OBSAH

1. Nezapomněl jsem na něco?	7
2. Co to žbluňklo?	13
3. Další přání?	19
4. Mrakobus	25
5. Cesta do města	31
6. Rybí festival	37
7. Bouřkový maják	43
8. Pufus	49
9. Pufus měl pravdu	53
10. Stratus kdo?	57
11. Vyprávěl jsem ti o pirátech?	63
12. Nový Tůtus	69
13. Co se má stát, stane se	75
14. Sobecký Tůtus	81
15. Hepčík	87
16. Tůtusi? Švestko?	93
17. Splněný sen	99
18. Čajový dýchánek	105

1.

Nezapomněl jsem na něco?

V létě, když se Pán mraků ve své pracovně v Mrakoměstě chystal na zaslouženou dovolenou, se stalo něco nemilého. Když zavíral cestovní kufr naplněný vším potřebným i vcelku zbytečným, vytvořil slabounký proud vzduchu. Ten vlétl do místnosti, a než se stačil rozplynout, sfoukl jeden ze žlutých papírku s poznámkami přilepených na zdi. Takových papírků s poznámkami měl Pán mraků plnou kancelář. Jednak se mu líbila jejich veselá barva a pak měl pořádně děravou paměť.

Většinou si na ně psal jen samé maličkosti, jako třeba: Koupit nové papuče! Ochutnat sýrové nitě! Zamluvit lístky na vydří adaptaci Hamleta. Papírek, který se právě snášel k podlaze, byl však důležitý. Bylo na něm napsáno: ODEMKNOUT MRAK NAD JAVOROVOU VESNICÍ!!!

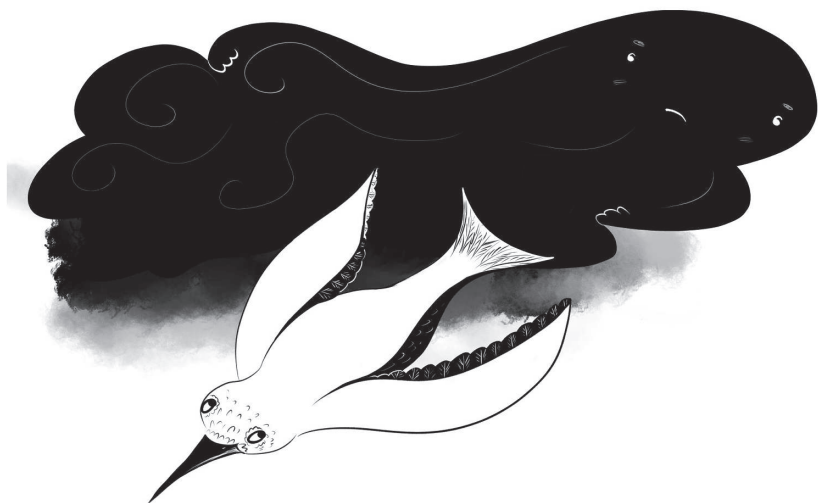

Pán mraků si poznámku zapsal pěkně velkým písmem, aby měl jistotu, že na to nezapomene. Odemykání mraků byla totiž jedna z mála záležitostí, kterou měl na starost. Každý mrak bylo potřeba jednou za rok odemknout, aby se pořádně vypršel. Pán mraků k tomu účelu vytvořil speciální duhový klíč, který uložil v nejvyšším patře Úřadu pro plnění přání neboli ÚPP.

Teď už papírek ležel na zemi. Stačilo málo a Pán mraků by si ho všiml. Jenže zrovna v tu chvíli vklouzl kulatým oknem do pracovny paprsek světla z hvězd, na kterém Pán mraků cestoval, a tak jen popadl kufr a spokojeně se rozhlédl po ne moc uklizené kanceláři.

„Měj se tu krásně, moje milá Země, snad jsem na nic nezapomněl.“

A celý natěšený vstoupil do zlatého pruhu světla, paprsek ho vcucnul a společně zmizeli v hlubokém vesmíru.

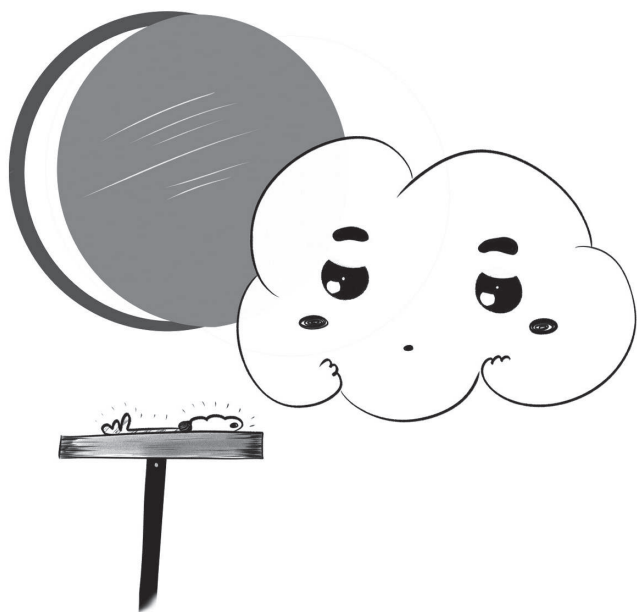

Mrak nad Javorovou vesnicí zůstal zamčený. A to vůbec nebylo dobře. Plul po obloze pořád dál a dál a místo, aby se celý vypršel, jak to mraky jednou za čas dělají, zvětšoval se a nabíral další vodu. Od léta se toulal a každým dnem temněl a mohutněl. Všichni, kdo ho potkali, se na něj vyděšeně dívali. Ptáci se mu vyhýbali obloukem, a když ho náhodou spatřila nějaká kouzelná bytost, raději zamířila jinam. Už od pohledu bylo totiž jasné, že takový napěchovaný černý mrak s sebou přinese jenom problémy.

Po roce se dostal zpět nad Javorovou vesnici. Byl už tak těžký a obrovský, že by s ním nehnula ani vichřice. Rozvalil se nad vesnicí a těžce oddychoval.

V Mrakoměstě byla jen jediná kouzelná bytost, která o existenci zamčeného velemraku věděla. Úřednický mráček Tútus úzkostlivě sledoval mrak celých dvanáct měsíců. Toho rána, kdy Pán mraků odlétal na dovolenou, na něj totiž Tútus, který pracoval jako strážce klíče, čekal v nejvyšším patře. Věděl, že Pán mraků má přijít mrak odemknout, a když nedorazil, zachvátila ho panika. Tútus bral své postavení strážce klíče nesmírně vážně. Některé vydry, které byly také zaměstnanci úřadu, se mu za to trochu posmívaly. Na první pohled to totiž nebyla nijak zvlášť náročná práce. Většinu času koukal z okna nebo opatrně oprašoval duhový klíč. Před bouřkou také rozsvěcel naváděcí světlo v majáčku na vrcholku ÚPP. To ale bylo vše. Žádné formuláře, žádné dohadování s rozčilenými kouzelnými bytostmi. Jenom samotný Tútus a malá kruhová místnůstka se stolečkem a kovovým žebříkem vedoucím k majáku.

Toho rána, kdy se naducaný velemrak uvelebil nad Javorovou vesnicí, si Tútus uvědomil, že se schyluje k pořádné polízanici. Pán mraků se měl vrátit nejdřív

za měsíc. Do té doby ale bude mrak tak těžký, že zalehne celou vesnici i lesy a louky okolo. A všechno to bude jeho chyba, protože on, Tůtus, je strážcem duhového klíče a doteď nic neudělal.

Ze záchvatu sebelítosti ho vytrhla vydra, která do jeho kanceláře vrazila bez zaklepání. Na sobě měla žlutou pletenou vestičku a na pacce se jí blýskal náramek s rybičkami. Byla to Libuška. Stejně jako ostatní vydry na ÚPP ani ona neuměla vyslovit R a Ř, vůbec ji to však netrápilo.

„Tůtusi, plosím tě, zapomněl sis zaškltnout obědy na psíšťi měsíc. Tady ti to nesu, ať nemusíš mít pozád jedničku.“ Libuška položila na stolek růžový obědový formulář.

Tůtus se na ni podíval smutnýma očima.

„Ploč jsi tak bez života, Tůtusi? Ty jsi chtěl mít celý měsíc k obědu jedničku? To ale budeš mít asi desetklát klupicovou kaši. Lozmysli si to, kamaláde,“ apelovala na něj Libuška. Tůtus zakroutil hlavou. Nebo vlastně celým tělem, protože úřednické mráčky samostatnou hlavu nemají.

„Ach, Libuško, kdybys tak věděla, co já teď prožívám,“ povzdechl si Tůtus a podíval se dramaticky z okna. „Jako strážce klíče jsem zklamal, nezasloužím si mít možnost výběru ze tří jídel.“

Libuška čekala, co z mráčku vypadne. Tůtus byl totiž známý tím, že dost přeháněl. A dočkala se. Mráček se jí svěřil se vším, co ho tížilo, s velemrakem, s Javorovou vesnicí, kterou brzy postihne zkáza, a jak je to vše jeho vina. Libuška zvedla obočí, podívala se na duhový klíč a pak zpátky na Tůtuse.

„A ploč ho ploště neodemkneš?“ zeptala se logicky. Tůtus zakroutil tělem.

„Já se ho nemůžu vůbec dotknout, to by se rozplynul. Pán mraků mi dal ke klíči příručku, ve které je to jasně napsáno. Je vyrobený z duhy. Mohou se ho dotknout jenom lidské bytosti, neptej se mě proč, a pak samozřejmě Pán mraků. I když ho oprašuji, tak se ho dotýkám pouze prachovkou.“ Libuška chvíli přemýšlela a nakonec se uchechtla.

„Tak to nemáme moc na výběl. Čekání tě, Tůtusi, nikam nedostane, je čas jednat.“

Vzala do tlapek stolek, kde duhový klíč ležel, vystrčila ho z okna a klíč nechala sklouznout dolů. Během chvilíčky zmizel v mlžném závoji kolem ÚPP. Tůtus vytréštil oči a začal zrychleně dýchat.

„Co jsi to provedla, ty šílená vydro!“ zařval.

Nečekal na odpověď a vrhl se střemhlav za klíčem. Libuška se doširoka usmála. Už nějakou dobu se v Mra-
koměště nic nedělo.

„To bude vzlůšo,“ pochvalovala si. „A hele, Tůtus si
ten obědový folmuláz nevyplnil, tak bude mít oplavdu
celý měsíc jedničku.“

2.

Co to žbluňklo?

Mína ležela ve své postýlce a neklidně se převalovala. Zdál se jí pořád dokola ten samý sen. Stála na návsi u rybníka a sledovala dospělé, jak zběsile nabírají vodu do konví a utíkají zalít svoji zahrádku. Zrovna kolem ní běžela maminka a Mína se jí snažila chytit za rukáv košile, ale maminka se jí vysmekla. „Teď nemůžu, Míno, musím zalít rajčata, už měsíc nepršelo, všechno nám tu usychá,“ vysvětlovala a odběhla pryč. Mína ani nestihla odpovědět, když tu zaslechla, jak z rybníka vychází zvláštní píseň.

Nad vesnicí se rozlil černý stíín.

Nikdo se o tom s dětmi nebavíí.

Kdo odemkne mrak vodou nacuclý?

Kdo najde v kaluži klíč duhový?

Mína byla tou písničkou celá omámená, škobrtla a spadla přímo do rybníka. A v tu chvíli se s výkřikem probudila ve své postýlce.

Posadila se. Takový divný sen. Proč se jí pořád zdá? Napila se vody postavené na nočním stolku, a ještě než

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mína a zamčený mrak.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.